

opusdei.org

Zreli plodovi osobnog identiteta

Ako se često pitamo što Bog želi od nas i ako mu pokušavamo ugoditi, postajemo jači i dosljedniji.

18.01.2023.

Tko si ti? Kada idemo na intervju za posao, prolazimo kroz carinu na aerodromu, otvaramo članak na internetu i u cijelom nizu drugih situacija, od nas se traže osobni podaci. Lako je dati podatke poput imena, datuma rođenja, zanimanja, nacionalnosti, visine, težine i boje

očiju. Možemo čak navesti karakterne osobine: jesmo li dobri u sportu, debljamo li se lako, jesmo li optimistični ili pesimistični, ekstrovertirani ili sramežljivi. No, nije li istina da i nakon toga još uvijek nismo odgovorili na pitanje tko sam ja?

Na početku teksta o formaciji osobnosti vidimo da zreo kršćanin ima jasan i transcendentan cilj u životu kojeg prožima naše zvanje djece Božje. Svijest o tom cilju i njegovo potpuno prihvaćanje će nam pomoći da jasnije definiramo tko smo. Naredna poglavlja će nam pomoći razumjeti način na koji se odvija osobni rast i uočiti znakove zrelosti, a to uključuje djelovanje Duha Svetoga u našoj duši. Od početka do kraja tog procesa naš identitet je u procesu stvaranja. Kao mala djeca znamo tko smo i počinjemo nazirati cilj iako ga tek trebamo dostići.

Naš identitet postaje sve izraženiji. Postajemo svjesniji svojih vrijednosti i misije u svijetu. Prepoznamo svoja ograničenja i talente. Otkivamo dobro i zlo u drugima. U početku naši roditelji donose odluke za nas. Odabiru nam ime i hranu. Prenose nam vjeru i biraju školu. Kako se približavamo adolescenciji, naše posebnosti postaju sve očitije i širimo krila za autonoman, ali nikad samački let. Na kraju, život ispunjen smislom se zaokružuje jasno definiranim identitetom. Naša životna priča, koju smo pokušali pisati tako da Božja ruka vodi naše poteze olovke, će doći kraju, a pred nama će se pojaviti prava priča: opet ćemo pronaći i dobiti stostruko[1] sve što smo voljeli i sve ljude s kojima smo voljeli biti.

Ciljati u sredinu

Poput streličara koji puca strijele, ako želimo pogoditi metu, moramo ciljati

visoko. Moramo stalno biti usmjereni na naše ideale i stalno stremiti prema njima. Zrela osoba se uvijek iznova fokusira na cilj prije nego započne zadatak ili prije nego donese odluku kako ne bi zamijenila sredstvo i cilj. Ako znamo tko smo i kamo idemo, neće nas zavarati prividna sreća koju obećaju užitci ili iluzija samostalnosti koju imaju oni koji prihvaćaju samo svoj pogled na svijet. Kako bismo sigurno naciljali, moramo se osloniti na iskustvo nekoga tko će nam reći koliko napeto treba biti uže na luku, kako da držimo luk i kako da se usmjerimo na ono što je stvarno važno. Slučajni promatrač nam može pokušati pomoći tako što će nam reći što smo pogodili i tako da nas ispravi na prijateljski i pristojan način: više, više udesno, više ulijevo, uzmi u obzir vjetar... To pokušavaju roditelji, dobri učitelji, prijatelji ili svećenik koji nam daje savjete o kršćanskom životu.

Za postizanje željenog cilja ključna je poslušnost onima koji nas vole i poslušnost naše duše Bogu. Ako želimo ostvariti cilj, moramo ciljati u sredinu. No, možemo postati rastreseni i gledati u drugim smjerovima ignorirajući sve znakove i upozorenja. Dakle, nije dovoljno znati koji nam je cilj. Moramo težiti ostvarenju cilja u svakom trenutku, biti ustrajni i tražiti pomoć.

Često nam se teško promijeniti. Međutim, naš odgovor na naša ograničenja može jako varirati i u velikoj mjeri utjecati na razinu radosti i na našu sposobnost da ju dijelimo s drugima. Naše reakcije i djela su obilježje naše osobnosti. In omnibus respice finem. Kao što kaže stara parola s grba: U svemu što radiš neka ti pogled bude usmjeren na kraj. Bilo da radimo ili se odmaramo, da smo budni ili spavamo, uvijek smo isti i imamo isti identitet koji ne može nestati. Identitet koji nema

smisla skrivati. Ako nas je sram pokazati svoje pravo lice, to znači da nam je identitet slab i kolebljiv. Kršćani smatraju Boga svojim Ocem. Ne brinu ih toliko njihova očekivanja od života, koliko ono što Bog i život očekuju od njih.

Ako se često pitamo što Bog želi od nas i ako mu pokušavamo ugoditi, postajemo snažniji i dosljedniji muškarci i žene. Ne samo da znamo tko smo, nego i znamo kako postupiti u svakoj situaciji. Naš identitet sazrijeva kroz aktivnosti kojima se bavimo i stapa se s našim osobnim karakteristikama.

Sretni smo što smo takvi kakvi jesmo i što radimo to što radimo. Naš odnos s Bogom karakterizira bratski duh ispunjen povjerenjem, čak i onda kada nešto ne razumijemo ili kada iskusimo osobnu slabost. Naša kršćanska osobna iskaznica je ista kao ona Isusova i njen

karakterističan znak je također Križ.
[2] Kada bolje upoznamo Krista,
upoznat ćemo bolje i sebe. Ako stalno
gledamo u Njega, uz njegovu moćnu
pomoć pogodit ćemo u sredinu.

Oče naš – siguran vodič

Isusov život i učenje su nam uzor. Od Njega smo primili naziv kršćani i od Njega primamo našu molitvu, Oče naš.[3] Ona pruža odlične smjernice za život i oblikovanje karaktera. Uči nas što trebamo tražiti i red kojim trebamo tražiti. Naša iskustva, čitanje i slike koje vidimo nas potiču naprijed ili zbog njih nazadujemo. Ima puno toga što potiče naš napredak ili nas izbacuje iz tračnica. Molitva je nit vodilja koja nas usmjerava kroz složene situacije dok svaki dan pišemo novu stranicu u našoj životnoj priči.

Često molimo Oče naš, ali nas ta molitva uvijek iznova može zapanjiti. Kada molimo shvaćamo uvijek

iznova da naš Otac nebeski bdije nad nama – ne izdaleka, nego izbliza.[4] Ne kažemo Oče moj, nego Oče naš jer ljudskost znači da smo povezani s drugima. Molimo da Njegovo ime bude sveto. Ne treba mu ništa, ali ipak želi da Ga poznamo, obožavamo, tražimo i uzvisujemo jer tek na taj način čovječanstvo može utažiti svoju glad za srećom.[5] Nakon toga molimo: „...*dodi kraljevstvo Tvoje.*“ Naš osobni život osvjetljuje ta težnja koja se ostvaruje u Kristu Njegovom milošću koja nas vodi do vječne slave. „Taj kršćanski identitet, krsni zagrljaj koji nam Otac daje kada smo mali, nas tjera da kao razmetna, ali ljubljena djeca u Mariji, želimo još jedan zagrljaj i to onaj milosrdnog Oca koji nas čeka u slavi.“[6] Budi volja Tvoja. Kako na nebu tako i na zemlji. Pomozi nam da život usmjerimo prema Tebi koji si temelj i cilj našega života. Svaki uspjeh i neuspjeh, radost i tuga se tada gledaju iz te perspektive.

Mi smo bića kojima je materijalno nužno. Nužan nam je *kruh naš svagdašnji*. Taj kruh je ustvari Euharistija, sam Krist koji nas poziva da ga primimo. Na misi nakon euharistijske molitve svećenik se obraća vjernicima riječima: *usuđujemo se govoriti*, a onda se priključuje vjernicima u molitvi koju nas je Gospodin naučio. *Danas: danas i sada je vrijeme da se odlučimo za Njega, da život uskladimo u skladu s Njegovom voljom, da oprostimo i ne zamjeramo. Kako to da ne čujemo Isusove riječi koje nam upućuje: Oprosti nam duge naše kako i mi opraštamo dužnicima našim?*

U jednoj zemlji gdje su vjernici bili manjina pod nastavom jezika te zemlje za strance, učiteljica je pitala učenika koji je bio kršćanin: Što Bog čini? Pokazivala je na riječ kazniti u rječniku. Taj učenik je zdvajao što da radi jer iako je izjavu učiteljice smatrao nepravednom, nije se

usudio sve potanko objasniti. Ipak je iznenadio suočeničke kada je rekao da Bog oprašta. Molimo Boga da nam pomogne sudjelovati u tome i da Mu tako postanemo sličniji.

Završavamo govoreći *Ne uvedi nas u napast*, nego izbavi nas od zla.

Želimo da nas Bog ispuni svojom ljubavlju i milošću koje ne samo da podrazumijevaju oprostjenje, nego nas i upozoravaju na opasnosti na putu. Bog kroz svoju Crkvu ukazuje na to što treba izbjegavati.

Blaženstava iz Govora na gori predstavljaju zahtjevan program koji nas vodi do mirnog života ispunjenog vrlinama. Za razliku od toga, grijeh ne samo da vrijeđa Boga, nego nam i šteti te nam krade mir jer nam je srce podijeljeno, *a nitko ne može služiti dvojici gospodara.*[7] Zato smo zahvalni kada nam se kaže kako da hodamo dok se penjemo i čemu da se nadamo ako želimo da se nade ispune. Kroz molitvu naš identitet

dobiva duboko korijenje. Otkrivamo da je naš život stalni dijalog s Bogom. *A ako je Bog za nas, tko će protiv nas.* [8]

Staviti sve na jednu kartu

Ako nam je pogled uperen visoko, koraci nas vode prema raj. Znamo da „Krist od nas traži svu našu ljubav, sav naš život, svo naše srce i um. Moramo odgovoriti tako da sve stavimo na jednu kartu – kartu Božje ljubavi. Gospodine, volim te jednostavno jer to želim.“[9] Naš kršćanski identitet se gradi tako što odgovaramo zahtjevima koje pred nas stavljaju talenti koje smo dobili i tako što slijedimo svoje zvanje. Pečat toga bi trebalo imati svako naše djelo i svi naši međuljudski odnosi s prijateljima i kolegama na poslu. Moramo biti dosljedni u pozivu koji nam je Bog uputio.

Zrelost je zadatak koji nikada ne prestaje. Sve veća dosljednost u

životu ustvari znači spoznaju onoga što jesmo. Tko god želi pobijediti u igri, uzima u obzir mnoge čimbenike i ne riskira previše. Ali mi na našem kršćanskom putu sve prepuštamo Bogu. Naš cijeli život crpi smisao iz tog cilja. Ljubav prema Bogu, koja je nezamisliva bez prave ljubavi prema drugima koja se ogleda u djelima, ujedinjuje naše biće. Kada otkrijemo jasnu životnu misiju koja nas ispunja, zahvaljujemo onome koji nam je pomogao da ju otkrijemo i njemu vjerujemo. Dobro definiran kršćanski identitet podrazumijeva riskiranje svega zbog Boga jednom i zauvijek. To je „riskantna sigurnost kršćanina.“[10]

Cilj kršćanskog poziva je poistovjećenje s Kristom. Ako smo dosljedni, ako živimo prirodno i jednostavno, prepoznat ćemo Ga jer on uzdiže one *u kojima nema prevare.*[11] Za razliku od toga „sve što je komplicirano i složeno ili

vrtnja oko vlastitih problema stvara barijeru koja onemogućuje ljudima da čuju Gospodnji glas.“[12]

Produbljivanje identiteta znači da se rješavamo barijera koje pružaju lažnu sigurnost. Moramo ukloniti zidove koji nas odvajaju od drugih i Boga. U Isusu su nebo i zemlja ujedinjeni. Ako se identificiramo s Njim, pronaći ćemo istinu o sebi.

Nadnaravni identitet

Samo su ljudi sposobni činiti djela koja postaju elokventne geste i jezik prepun značenja. U ljudskoj osobi blista ljepota tijela i to ljepota koju štiti čednost. To je znak identiteta i slobode. Samo ljudi kontroliraju instinkte jer znaju njihovu svrhu te ih uče kontrolirati. Ne smiju nas razdirati nagoni, nego ih moramo kontrolirati intelektom i voljom. Samo muško i žensko su stvoreni na sliku Božju kao osobe.[13] Bog je odredio da uče i polagano

sazrijevaju. Ali najviše od svega ih poziva da se sjedine s Njim i da na ljudskim osnovama izgrade nadnaravan identitet.

Taj nas identitet ne izolira, nego ga stvaramo s drugima i za druge. Tjera nas da zaboravimo na sebe i da gledamo van sebe. Mala djeca nakon par mjeseci počinju prepoznavati majčino lice i osmjeh. Kasnije otkrivaju da nisu gospodari svijeta. Prestaju polagati pravo na sve i prestaju govoriti moje, moje. Tinejdžer uči da ne može zahtijevati sve što želi. Ako želi da roditelji kupe bicikl, mora pričekati prije nego pita. Možda će malo popraviti ponašanje prije rođendana. Uči se vrijednosti čekanja, a to ga priprema za pravo čekanje ispunjeno optimizmom: za kršćansku nadu.

Kako odrastamo i sazrijevamo, počinjemo shvaćati da sloboda nije samo mogućnost izbora, nego i

odgovornost – netko ili nešto očekuje naš odgovor. Izgradnja naše osobnosti nije stoga samo pitanje našeg ispunjenja, nego i rast naše otvorenosti i više davanja drugima. Taj zadatak počinje kod kuće u obitelji. „Obitelj u kojoj postoji povjerenje i ljubav, neovisno o vanjskim okolnostima pomaže svojim članovima da budu svoji i spontano odbacuje varljivost, laž i neistinu.“[14] U obitelji svatko uči tko on ili ona uistinu jest i što može učiniti za druge.

Ako smo zadržani tim predivnim Božjim planom spontano ćemo se upitati koji je smisao našeg postojanja: tko sam ja? Naš krhki identitet je utemeljen na punini identiteta koju posjeduje samo Bog. Naši prvi braća i sestre u vjeri su to dobro razumjeli: „Kršćani žive u tijelu, ali ne po tijelu. Život provode na zemlji, ali su stanovnici neba.“[15]

[1] Mt 19:29.

[2] Papa Franjo. Homilija u Svetoj Marti, 26. studenog 2014.

[3] Mt 6:9-13

[4] Sveti Josemaria, Put, br. 267.

[5] Benedikt XVI, Homilija, 11. rujna 2011.

[6] Papa Franjo, Apostolska pobudnica, Evangelii gaudium (24. studenog, 2013.), br. 144.

[7] Mt 6:24.

[8] Rim 8:31.

[9] Sveti Josemaria, Bilješke s obiteljskog okupljanja, 30. studenog 1960.

[10] Sveti Josemaria, Krist prolazi, br. 58.

[11] Iv 1:47.

[12] Sveti Josemaria, Prijatelj Božji,
br. 90.

[13] Post 1:26.

[14] Papa Franjo, Apostolska
pobudnica Amoris laetitia, 19.
ožujka, 2016., br. 115.

[15] Pismo Diogenu, 5 (PG 2, 1174).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zreli-plodovi-osobnosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zreli-plodovi-osobnosti/)
(12.07.2025.)